

– Tak – bökte ki, és a százast a felső zsebébe gyúrte.

A lány levette a cipőjét, a táskájába tette, és a saruban ment tovább. Mi tapsoltunk neki, ő meg visszaintegetett.

– Na, menjünk – mondta a férfi, és felvette a sportszatyrot a földről. A felesége a háta mögé állt, és a válla mögül ránk kiáltott:

– Disznók! Magyarok maguk? Ahelyett, hogy összetartanának, idejönnek piszkoskodni!

– Csak kerüljenek otthon a kezeim közé – mondta a férfi. – Hason csúszva fognak bocsánatot kérni.

Az asszony hálásan mosolygott fel a férjére.

– Jól kiválasztották, hogy kivel kezdjenek ki! Igaz, Béla?

Átbillegtek az utca másik oldalára, az asszony visszanezett és felénk köpött.

Tomasz arca szürke volt, és a száját rágta.

– Gyere – mondtam neki –, iszunk sört.

Ítunk egy dagadt nyakú Pelnet, és fizettem a reggelire szánt pénzből. De vidámságunk nem jött vissza, csak sokkal később. Megnéztük a Wawelben a látnivalókat, aztán kiültünk a várfalra bámulni a Visztulát.

– Mit gondolsz – kérdezte Tomasz –, találkozunk ezekkel Zakopanében is?

– Kizárt dolog. Zakopanéba menni legalább nyolcvan zloty. És nyolcvan zlotyért...

Jó volt, hogy megint biztosak lettünk a dolgunkban. Elénekeltek a „Mazowsze”-t. Gdyniában tanultuk egy Bogucka nevű lánytól meg a fiújától, egész éjjel énekeltek egy kertvendéglőben, az utolsó sorát mégis elfelejtették. Helyette az első sort énekeltek még egyszer.

Ezüst György: Tanyán